

Reinowadde räkis sure ealega foggoduse ees, töök ellajad kuulsid tema sõnu; tema nuuskoos nõna, tööhitas ja liissa siiis nõnda juttule jätko: "Wadake söbrad! sähherdust wallitsust olleksime ka meie sanud; nõnda olleks ka luggu meiega olnud. Nus kuñinga issand! ma fandsin teie eest oolt ja lootsin parremat palka kui täna mulle wölla sambas paksute! — Messikäppa kawwalus, körwversüddameliik ollemine ja furjad tööd on mul wägga tuttawad; sellepärastt akkasin kohkuma. Tõusets tema meile kuñingaks, siis olleksime ühhesskoos — kui rattas fittaga — simbus. Meie kallid kuñingas — taewa issa jätkago tema eloigga! — on körgest soost sündinud, wäggew, wahwa ning armoline, mötlesin ömas süddames: se olleks kurblik wahhetamise kaup, kui Messikäppa tema assemele pañeksite. Mitto meie suggune, sedda kuvjaks ehk aidamehheks seataks, on kolledam piinaja kui opmannid ja herratid; mis kuñingat nurjatumast karrust wöime lota. Mötlesin mõne näddala ööd ja päwad selle asja peale, sedda salla nõumeeste mötted tühjaks piddin teggema. Nipaljo tundsin selgest, et kui wöatra mino issa lätte jääfs, siis wöiks ta rahha läbbi paljo söbru leida, söddides nöörito sada ja meie armolikko kuñingat ärrääwvitada. Nüüd püdsin murrega salla: fohta üllesleida, kus warrandust warjul peti, ja tahtsin sallamahti wargust warga tagant wartata. Läks issa, waña kawwal mul nurme peale,

lippas ta metsa päival ehk ösel, fulma, ehk passawaga, märja: ehk kuiwaga, issa olin sallamahti tema fannul ja lurisin waña mehhe teefäikisi. Üks kord laamasin jälle mätta warjul peidus murre ja möttega, sedda warrandust ülles piddin leidma, kellest ni paljo olin fulnud. Roggemata silmasin seal issa ühhe prao wahhelt wälja puggema; pae-kiirwide wahhelt astus ta otsego süggawusest wälja. Niina seisin kui pu-not warjul, ei usaldand mitte ingata; issa arivas enast üksi ollema, wahtis terraselt iggale pole ümber, ja kui ei kaugel egga liggimail seddagri ei näinud, allustas ta mängi, mis teile tahhan fulutada. Nuko täitis tema liwaga täis ja teggi ni ossawalt maaga ühhetaassaseks, et käs silmaga ei näinud, ial fohta ülles ei olleks leidnud. Enne kui ärraläks siblis jalla assemend sabba ja nihoga silledaks. Sedda kawwaluse tööd öppisini sel päival eissimest korda waña kaddund issa käest, käs igga körwveruse ning felmi tö peale wägga atrind olli. Kui issa asjataallitusel sealt ärra ruttas, jain mötlemata, kas ehk seña warrandus siin liggimail wöiks warjul seista! Väga viitmata astusin senna ja akkasin warmalt tööle; siiva alt leidsin kohhe prao üllesse ja puggesin ahne süddamega sisse. Oh, imet, mis seal leidsin! kallid asju, penikest öbbedat ja selget kusida olli senna foorma kaupa kollo pandud! Ei olle lõige wañemad lemad siin foggonas töest weel ni paljo warrandust ühhesskoos